

CONSILIUL BIC DE LA SHERATON

Am ajuns exact la timp.

Ea nu era acolo.

Apoi mi-a sunat telefonul.

Era Chanel. Și-a cerut scuze. Era într-un taxi, încă pe drum, și avea să întârzie doar cinci minute.

Câteva minute mai târziu am văzut-o intrând în hotel.

Păr lung, blond. Înaltă. Elegantă. Genul de prezență care nu are nevoie de nicio prezentare.

S-a apropiat de recepție, s-a cazat, și-a lăsat bagajele și apoi a pornit spre mine.

„Domnule Frega, bună ziua. Sunt Chanel. Am deja avantajul de a ști cine sunteți. Videoclipul de pe site-ul dumneavoastră și fotografia nu au creat așteptări false. Și e adevărat că n-ați folosit niciun filtru. Arătați întocmai ca în reclamă."

„Vă mulțumesc, doamnă. Vă rog, luați loc. Vă pot oferi o cafea sau altceva de băut? Nu vă grăbiți. Eu nu mă grăbesc și știu cum trebuie să se poarte un gentleman în compania unei doamne."

„Nu, mulțumesc. Am băut deja o cafea la aeroport. De fapt, azi port un parfum nou. Sper să vă placă."

Parfumul mi-a atras atenția.

„Cum se numește?" am întrebat. „E cu totul nou pentru simțurile mele."

A zâmbit.

„Ei bine, numele lui e un vechi clasic francez. Răspunde la o întrebare foarte simplă: cum învingi un italian fără să pui vreodată piciorul pe teren?"

M-am uitat drept în ochii ei.

Dincolo de eleganţă, era remarcabil de inteligentă. Doar asta m-a făcut mai dispus să continui conversaţia. Aproape imediat s-a născut o puternică empatie.

A început să-mi explice scopul vizitei, dar mă trezeam distras de felul în care se mişca vorbind. A observat. Din când în când se oprea şi mă întreba dacă totul e clar.

Clar doar până la un punct.

Avea genul de prezenţă care face concentrarea dificilă.

Apoi a spus ceva care a schimbat cu totul direcţia întâlnirii.

„Cinci directori de rang înalt de la BIC France au venit azi cu mine. Ar vrea să vă cunoască. Acolo începe adevărata conversaţie.”

Atenţia mi s-a întors imediat la subiect.

Le-a făcut semn să se apropie. La urma urmei, acceptasem să-i întâlnesc.

În câteva clipe, eram şapte în jurul unei mese înconjurate de patru canapele.

La început am crezut că e un fel de neînţelegere.

De ce ar veni oamenii tocmai din Franţa pentru o întâlnire cu mine?

Cel mai în vârstă dintre ei s-a prezentat.

„Mă numesc M… A. În prezent sunt CEO al BIC France.”

Tot nu aveam idee ce voiau.

Le-am cerut tuturor să se prezinte.

Imaginea s-a limpezit foarte repede.

În faţa mea stătea întregul consiliu de conducere al BIC.

Motivul întâlnirii era oferta editorială de preluare pe care o lansasem online.

O luaseră în serios.

De fapt, o luaseră destul de în serios încât să înceapă să-şi pună întrebări despre propriul viitor. Aveau să fie repoziţionaţi în noua organizaţie? Aveau să fie nevoiţi să-şi caute de lucru în altă parte?

Şi, cumva, legătura fusese făcută prin Chanel, care stătea mai mult tăcută şi comunica prin gesturi. O prezenţă imposibil de trecut cu vederea.

Le-am explicat că sunt doar un scriitor şi nimic mai mult.

Nu m-a crezut nimeni.

Răspunsul a fost unanim.

„Când vorbeşte cineva de la Gillette, chiar şi acţionarii noştri ascultă în tăcere. Începând cu însăşi familia BIC.”

Am cerut o scurtă pauză şi am folosit pretextul unei cafele ca să hotărăsc ce să spun mai departe.

Situaţia era neobişnuită.

Şi totuşi, pentru prima dată, am devenit sigur de ceva: naraţiunea provoacă mult mai multă tulburare decât promisiunile.

Şi abia acum începeam să înţeleg.

Ferdinando